

Pfv.II.20.430/2013/10.

A Kúria a felperesnek a dr. Frank Erzsébet ügyvéd által képviselt I. rendű, a személyesen eljáró II. rendű, III. rendű és IV. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és egyéb iránt a Szegedi Törvényszéken 2.P.20.449/2012/26. szám alatt megindított és a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.508/2012/3. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes által 33. és Pf.3. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, az államnak pedig külön felhívásra 392.000 (Háromszázkilencvenkettőezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes ismeretsége az 1970-es évek végére nyúlik vissza. Az ügyvéd felperes az I. rendű alperest több perben, illetve peren kívüli eljárásban is képviselte, okiratokat szerkesztett, jogi tanácsadást nyújtott a részére.

Jelen per alperesei, mint eltartók 1995. március 19. napján tartási szerződést kötöttek a perben nem álló K. E. eltartottal. K. E. a Szegedi Városi Bíróság előtt P.21.489/1998. szám alatt a tartási szerződés megszüntetése iránt peres eljárást kezdeményezett az I. rendű alperessel szemben, amely perben az I. rendű alperes

képviselőt a felperes látta el. A per a felek 1998. október 27. napján kelt - a bíróság 5. sorszámu végzésével jóváhagyott - egyezségével zárult.

Az I. rendű alperes a Keszthelyi Városi Bíróságon 4.P.20.363/1999. szám alatt keresetet terjesztett elő a II. rendű alperessel kötött házasságának felbontása iránt. A perben vitatott volt a házasságot megelőző élettársi kapcsolat kezdő időpontja. A Keszthelyi Városi Bíróság 4.P.20.216/2000/48. számú ítéletével a házasságot felbontotta. A Zala Megyei Bíróság 2001. november 13. napján kelt 2.Pf.21.327/2001/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta és a felek élettársi kapcsolatának kezdő időpontját 1987. szeptemberére módosította, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az I. rendű alperes perbeli képviselőt a felperes látta el, ennek során két tárgyaláson jelent meg, és az elsőfokú eljárásban öt beadványt, a másodfokú eljárásban pedig fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő.

Az I. rendű alperes a Keszthelyi Városi Bíróságon P.20.157/2002. szám alatt ajándék visszakövetelése iránt kezdeményezett peres eljárást a II. rendű alperessel szemben. Az egy oldal terjedelmű keresetlevelet a felperes nyújtotta be a bírósághoz, de a továbbiakban a perben nem képviselte az I. rendű alperest.

A II. rendű alperes a Zala Megyei Bíróságon 2003. szeptember 26. napján házastársi vagyonközösség megszüntetése iránti peres eljárást indított az I. rendű alperessel szemben. A házastársi közös vagyon körébe tartozóként jelölte meg a Sz., J. sugárút 76. szám alatti ingatlanból az I. rendű alperes nevéen nyilvántartott 21/90, illetve az ő tulajdonaként jegyzett 25/90 tulajdoni hányadot, az ingatlan teljes forgalmi értékét 20.000.000 forintban határozva meg. Közös vagyonként tüntette fel továbbá a k.-i 5022/2. hrsz-ú ingatlant, amely 2/3 részben az I. rendű alperes, 1/3 részben az ő tulajdonában állt, ezen ingatlan forgalmi értékét 60.000.000 forintban jelölte meg. Kérte az ingatlanokon fennálló közös tulajdon megszüntetését akként, hogy a sz.-i ingatlanból az I. rendű alperes tulajdoni hányadát adja a bíróság az ő tulajdonába, míg a k.-i ingatlanból őt megillető tulajdoni hányadot a felperes tulajdonába. Az ingóságok tekintetében a sz.-i ingatlanban lévő ingóságokat az ő, míg a k.-i ingatlanban lévő ingóságokat az I. rendű alperes tulajdonába kérte adni értékkiegyenlítés megfizetése mellett. A per felperesének (II. rendű alperes) álláspontja az volt, hogy az ingók és ingatlanok elszámolási egyenlege alapján őt 16.477.000 forint illeti meg. A peres eljárásban az I. rendű alperest a 2005. május 12. napjától 2007. július 1. napjáig terjedő időben a felperes képviselte. A per

során a felperes a 2005. május 25., 2006. január 12., és 2007. június 18. napján tartott tárgyalásokon vett részt a Zala Megyei Bíróságon, emellett 2006. február 14-én és február 27-én a Hódmezővásárhelyi Városi Bíróság, míg 2006. február 24. napján a Szegedi Városi Bíróság, mint megkeresett bíróság előtt lefolytatott tanúmeghallgatáson is megjelent. Mindezen túl 14., 21., 25., 35., 48., 50-1., 53., 55., 57. sorszám alatt előkészítő iratokat csatolt. A felperest a Csongrád Megyei Ügyvédi Kamara 2007. július 1. napjával a nyilvántartásából törölte, ezért ezt követően az I. rendű alperes képviselőjét nem láthatta el.

A házastársi közös vagyon megosztása iránti perben 2009. február 18. napján beszerzett szakértői vélemény a k.-i ingatlan aktuális forgalmi értékét 34.000.000 forintban határozta meg. Ezek után az I. és a II. rendű alperesek 2009. július 9. napján a Zala Megyei Bíróság 4.P.20.684/2008/31-II. számú végzésével jóváhagyott egyezségben megállapodtak abban, hogy az I. rendű alperes tulajdonként nyilvántartott perbeli ingatlanilletőség a II. rendű alperes tulajdonába kerül házastársi vagyontársaság megszüntetése címén azzal, hogy a II. rendű alperes hozzájárult az I. rendű alperes jelzálogjogának bejegyzésére a II. rendű alperest terhelő 2.800.000 forint értékkiegymelés biztosítékaként. Mindezekre tekintettel a II. rendű alperes tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzést nyert.

A jelen per I. rendű alperese a jelen per II., III. és IV. rendű alperesével szemben tulajdonjog megállapítása iránt terjesztett előkeresetet a Szegedi Városi Bíróságon 2005. október 4. napján P.22.370/2005. szám alatt. A perben az I. rendű alperest szintén a felperes képviselte. A bíróság 7. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította és marasztalta a jelen per I. rendű alperesét 100.000 forint perkölttségben, továbbá kötelezte 120.000 forint eljárási illeték megfizetésére. E perben az I. rendű alperes annak megállapítását kérte, hogy a Sz., J. sgt. 76. szám alatti ingatlanból őt ténylegesen 30/90 rész illeti meg az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett 25/90 tulajdoni hányad helyett.

Időközben a házassági vagyoni perbeli képviselői tevékenység ellátására, továbbá a bontóperbeli, a tartási szerződés módosítása iránti perbeli és az ajándék visszakövetelésére irányuló perrel kapcsolatos ügyvédi munkadíj, költség és készkiadás elszámolása tekintetében a felperes és az I. rendű alperes 2005. május 20. napján megállapodást kötöttek. Ebben kijelentették, hogy a felperes ügyvédként megbízási szerződés alapján képviselte az I. rendű alperest a fent megjelölt perekben, amely ügyekkel kapcsolatosan az ügyvédi munkadíj, utazási költség, illetve készkiadás elszámolására nem került sor. Rögzítették továbbá, hogy adásvételi szerződést

kötöttek egymással, amely szerint az I. rendű alperes a felperesre ruházta a Sz., belterület 11311. hrsz. alatt felvett J. sgt. 76. szám alatti ingatlan tulajdonában álló 21/90 illetőségét 6.000.000 forint értékben. Az I. rendű alperes elismerte, hogy az ingatlanhányad ellenértékét megkapta, így a tulajdonjog bejegyzése akadályba nem ütközik. A fentieken túl a felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy képviseli az I. rendű alperest a házastársi vagyontöredék megszüntetése iránt a Zala Megyei Bíróság előtt 4.P.20.478/2000. szám alatt folyamatban lévő vagyoni perben további díj és költség felszámolása nélkül, megfizeti az I. rendű alperes helyett a II. rendű alperesnek azt az összeget, amelyben a bíróság esetlegesen marasztalja az I. rendű alperest, továbbá az I. rendű alperest az adásvételi szerződéssel összefüggésben terhelő illetéket és személyi jövedelemadót, valamint kötelezettséget vállalt az I. rendű alperessel szemben a II. rendű alperes által még esetlegesen érvényesíteni kívánt vagyoni igény teljesítésére. Ugyanezen a napon a felperes és az I. rendű alperes között a fentiekben írt tartalmú adásvételi szerződés jött létre az I. rendű alperes tulajdonában lévő ingatlanilletőség átruházására vonatkozóan, amelyet utóbb felbontottak, majd újabb szerződést kötöttek, amely az előzőtől annyiban tért el, hogy az ingatlan vételárát 6.500.000 forintban állapították meg. Ténylegesen azonban az adásvételi szerződés alapján a felperes vételárát nem fizetett, azt a felek a fenti megállapodásban részletezett ügyvédi tevékenység ellátása, illetve az ott megjelölt kötelezettségvállalások ellentételezéseként a felperest megillető díjazás fejében kiegyenlítettnek tekintették. A felperes az adásvételi szerződés alapján kérte az ingatlanügyi hatóságtól tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzését, kérelmét azonban a földhivatal - a II. rendű alperes vagyoni perben kötött egyezségeen alapuló tulajdonjoga bejegyzésére tekintettel - elutasította.

A felperes és az I. rendű alperes között 2005. november 11. napján újabb megállapodás jött létre, amelynek 2. pontjában rögzítették, hogy a felperes az I. rendű alperes „beleegyezésével” pert indított a jelen per II-IV. rendű alperesei ellen a Sz., J. sgt-i ingatlan tekintetében további tulajdoni hányad megszerzése érdekében. Megállapították, hogy az ezzel kapcsolatos képviselő a korábbi megállapodásban foglaltakon túlmenő tevékenység, ezért a megnyert tulajdoni hányadok megfizetésével történik az elszámolás, a felmerült és a jövőben felmerülő illetékeket, illetve peresztesség esetén a költségeket a felperes vállalta viselni.

A felperes a Csongrád Megyei Bíróság előtt P.21.532/2010. szám alatt előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és a II. rendű alperesek perbeli ingatlan hányad vonatkozásában létrejött és a bíróság által jóváhagyott egyezsége

érvénytelen. Kérte továbbá a II. rendű alperes tulajdonjogának törlése mellett tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzését, és a III. és a IV. rendű alperesek, mint tulajdonostársak ennek tűrésére kötelezését. Másodlagosan 7.000.000 forint és annak 2005. június 3. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az I. és a II. r. alpereseket az 1984. és 2005. év között ellátott peres és peren kívüli képviselőjük ellátásával kapcsolatos megbízási díj címén.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I. rendű alperes a díjkövetelést 200.000 forint erejéig ismerte el.

Az elsőfokú bíróság a 17. sorszámú ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 forintot, valamint annak 2005. június 3. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 200.000 forint, a II-IV. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak ugyancsak 200.000 forint perköltséget, valamint az államnak 420.000 forint le nem rótt eljárási illetéket. A felperes tulajdonjog bejegyzésére irányuló keresetét teljes egészében megalapozatlannak találta, a megbízási díjjal kapcsolatos igényét pedig - bizonyítottság hiányában - az I. rendű alperes által elismert összeg erejéig ítélte megállapíthatónak.

A fellebbezés folytán eljáró Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.029/2011/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű alperes által fizetendő késedelmi kamat mértékére vonatkozó pontosítással helybenhagyta, s rendelkezett a másodfokú perköltség, valamint a fellebbezési illeték viseléséről.

A Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott Pfv.II.20.331/2011/13. számú részítéletével a jogerős ítéletnek a tulajdonjog megállapítása iránti keresetet elutasító rendelkezését hatályában fenntartotta, ezt meghaladóan a jogerős ítéletet a perköltség és a le nem rótt illeték viselésére is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot e körben új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, az I. rendű alperes felülvizsgálati eljárási költségét 150.000 forintban, a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték összegét 378.000 forintban állapította meg. A jogerős ítélet hatályon kívül helyezett rendelkezéseit illetően rámutatott arra, hogy a felperes és az I. rendű alperes megállapodásukban a felperes által kifejtett, valamint a jövőben kifejtendő tevékenység, a felmerült és a jövőben felmerülő költségek és kiadások teljes ellentételezését 6.500.000

forintban határozták meg. A megbízási szerződés teljesedésbe nem ment, hiszen a felperes nem látta el az I. rendű alperes jogi képviselőt a vagyoni per befejezéséig, továbbá nem realizálódtak a megállapodásban kikötött kockázati tényezők, s azok viselése a megbízási szerződés megszűnésével kizárta is vált. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a csökkentett megbízási díj összegszerűségének bizonyítása nem egyedül a felperes perbeli kötelezettsége volt, a bíróságnak a megbízási szerződésben foglalt - munkadíjat, költséget, készkiadást is magában foglaló - teljes megbízási díjra, a vonatkozó pertárgyértékre, a perekben és peren kívül kifejtett ügyvédi jogi képviselői tevékenységekre, a kockázati elemekre, valamint a bírósági eljárásokban megállapítható ügyvédi munkadíjakról szóló jogszabályban írtakra tekintettel mérlegeléssel kellett volna meghatározni a felperesi szolgáltatás ellenértékét. A megismételt eljárásban a bíróság feladatává tette a felek részletes meghallgatását a felperes perben, illetve peren kívül kifejtett ügyvédi tevékenységére, költségére és készkiadásaira vonatkozóan, valamint annak mérlegeléssel történő megállapítását, hogy a megbízási szerződés megszűnéséig a felperes az általa vállalt megbízotti tevékenységből mely szolgáltatásokat, illetőleg azokat milyen arányban teljesítette ellenszolgáltatás nélkül.

A megismételt eljárásban a felperes másodlagos keresetét, az I. rendű alperes pedig ellenkérelmét változatlanul fenntartotta. Az I. rendű alperes emellett 100.000 forint erejéig beszámítási kifogást terjesztett elő arra hivatkozva, hogy a Szegedi Városi Bíróság előtt 12.P.20.595/2007. szám alatt folyamatban volt perben peresztes lett, amelynek következtében a bíróság 100.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Ezt az összeget kiegyenlítette, holott a 2005. november 11. napján kelt megállapodás alapján ez a felperest terhelte.

Az elsőfokú bíróság a kijavított ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.330.000 forintot, valamint annak 2007. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 450.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett illetékből a felperes 976.700 forint, az I. rendű alperes 229.500 forint megfizetésére köteles.

Határozatának indokolásában rámutatott, hogy a felperes kizárólag a megállapodásban felsorolt perekben kifejtett tevékenysége ellentételezését kérheti. Nem képezheti az elszámolás tárgyát az ezen túl 1984. évre visszamenően felsorolt, az I. rendű alperes részére kifejtett megbízási tevékenység. E körben utalt Dr. L. I. tanú vallomására, amely szerint a felek a perbeli megállapodással

az egymás közötti minden függőben lévő ügyet rendezni kívántak, a megállapodásban, illetve adásvételi szerződésben a teljes elszámolás megtörtént. A megállapodás szerinti megbízási díj összegszerűségének alátámasztására nem fogadta el a felperes által csatolt - az egyes ügyekben felvett - tényvázlatokat. Rámutatott, hogy a felperes által csatolt okiratok formailag eltérnek az I. rendű alperes által csatolt, ugyanazon ügyekre vonatkozó tényvázlatoktól, a felperestől származó utólagosan kézzel írt bejegyzések nem alkalmasak a megbízási díj összegének igazolására. Egyesével vizsgálta a megállapodásban felsorolt perekben kifejtett ügyvédi tevékenységet, a tárgyalási jelenléte, a készített beadványok számát és terjedelmét, s e tényezők alapján - utalva a peres eljárásokban alkalmazandó ügyvédi munkadíj megállapítására vonatkozó 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet ügyvédi munkadíj mérséklésére vonatkozó szabályaira - az ajándék visszakövetelése iránti per tekintetében 50.000 forintban, a tartási szerződés módosítása tárgyában indított per kapcsán 80.000 forintban, a házassági bontóperre vonatkozóan 150.000 forintban, a házastársi vagyonszétválás megszüntetése iránti pert illetően 900.000 forintban, míg a Szegedi Városi Bíróságon indított tulajdonjog megállapítása iránti perrel kapcsolatosan 250.000 forintban, összesen 1.430.000 forintban határozta meg a felperest megillető megbízási díj összegét, amelybe beszámította az alperes beszámítási kifogásában szereplő és a csatolt megállapodás alapján megalapozottnak ítélt 100.000 forintot.

A házassági bontóper kapcsán hangsúlyozta, hogy e perben a megbízási díjat nem lehet 1.000.000 forint perérték alapján számolni arra is tekintettel, hogy a II. rendű alperes viszontkeresetét a bíróság elutasította és kizárólag a kötelék tekintetében tárgyalta. Utalt arra, a felperes maga adta elő, hogy a keresetlevélen 7.000 forint illetékbélyeget rótt le, így az általa csatolt tényvázlaton szereplő, állítása szerinti 1.000.000 forint ügyvédi munkadíj és 300.000 forint költségátalány nem fogadható el.

Az ítélet ellen mind a felperes, mind az I. rendű alperes fellebbezett.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a marasztalási összeg 6.500.000 forintra történő felemelését kérte. A keresetét a kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében felemelte, és 2005. május 12. napjától kérte az I. rendű alperes késedelmi kamat megfizetésére kötelezését.

Az I. rendű alperes fellebbezésében a marasztalási összeg 315.000 forintra történő leszállítását és a javára megállapított perköltség felemelését kérte.

A másodfokú bíróság az ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit részben és akként változtatta meg, hogy az I. rendű alperes által a felperes részére fizetendő marasztalás összegét 1.080.000 forintra és annak az elsőfokú ítélet szerinti mértékű és tartamú kamatára leszállította. A felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét 600.000 forintra felemelte. Az állam javára a felperes által fizetendő illeték összegét 1.025.100 forintra felemelte, az I. rendű alperes által fizetendőt 180.900 forintra leszállította. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 100.000 forint másodfokú perköltséget. Úgy rendelkezett, hogy a feljegyzett 494.800 forint fellebbezési eljárási illetékből a felperes 433.600 forintot, az I. rendű alperes 61.200 forintot köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

A felperes fellebbezését alaptalannak, az I. rendű alperes fellebbezését pedig kisebb részben alaposnak ítéelő döntésének indokolása szerint a perben nem volt vitatott, hogy a felperes ügyvédi megbízási szerződés alapján az I. rendű alperest évtizedek óta képviselte peres, illetve peren kívüli ügyekben. Ugyanakkor – amint azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – a perbeli – 2005. május 20. napján kelt – megállapodás kizárólag az abban feltüntetett ügyekben (ajándék visszakövetelése, házasság felbontása, tartási szerződés módosítása, házassági vagyoni jogi per) való képviselői díjának elszámolását célozta.

Lényeges, hogy a 6.500.000 forint összegű megbízási díj a kifejtett ügyvédi tevékenység díján, a költségeken és készkiadásokon túl, egyéb, a felperes által vállalt, a tényállásban részletezett tartalmú kockázati elemeket is magában foglalt. Tény, hogy a felperest a Szegedi Ügyvédi Kamara 2007. július 1-jei hatállyal törölte az ügyvédi névjegyzékből, amelynek következtében a továbbiakban ügyvédi tevékenységet az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (továbbiakban: Ütv.) 13. § (1) bekezdése alapján nem folytathatott, s ezzel egyidejűleg az Ütv. 24. § (5) bekezdés d) pontja alapján az I. rendű alperestől származó megbízása is megszűnt. Alaptalanul kifogásolta ezért a felperes a megbízási jogviszony megszűnésének elsőfokú bíróság által megállapított időpontját.

Mindebből következően a szerződés a megbízás teljesítése előtt szűnt meg, ezért a felperes a Ptk. 478. § (3) bekezdése alapján a díjnak a tevékenységével arányos részét követelheti.

A felek a megállapodásban nem határozták meg az egyes ügyek ellátásával felmerült képviseleti díj mértékét, ezért nincs olyan objektív adat, amely alapján megállapítható lenne, hogy az egyes ügyekhez kapcsolódó megbízási díj, valamint a vállalt kockázat a 6.500.000 forintban meghatározott ellenszolgáltatáson belül milyen arányt képvisel. Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú eljárásban csatolt okirati bizonyítékok igazolják az egyes megbízások kapcsán felmerülő díjigényét. Az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint ezek az okiratok a felperesi előadás alátámasztására nem alkalmasak, e körben a másodfokú bíróság csupán utalt az elsőfokú ítélet helyes indokaira, kiemelte továbbá, hogy a felperesi költségekre és készkiadásokra nézve a megismételt eljárásban sem merült fel konkrét adat.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetésével állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A bíróság mérlegelése tehát kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékoknak és a felek, valamint a per egyéb résztvevői magatartásának egybevetésére és a maguk összességében való értékelésére. Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása és a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése során a Pp. fent hivatkozott rendelkezésének megfelelően járt el. A felperes által teljesített egyes megbízásokhoz kapcsolódó díj összegét a releváns körülmények (perérték, a felperes által szerkesztett beadványok száma, tárgyalási jelenlét, az ügy bonyolultsága, feltételezhető felkészülés és előkészítő tevékenység, ügyféllel való kapcsolattartás) és az ezekre vonatkozó bizonyítékok okszerű mérlegelésével határozta meg. A jogszerű mérlegelésen alapuló tényállás a másodfokú bíróságot is köti, így a fellebbezési eljárásban nem volt lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére, a bizonyítékok felülmérlegelésére (BH 2006/403).

A fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel ugyanakkor a másodfokú bíróság kiemelte az alábbiakat:

A házassági vagyoni jogi per a megbízási szerződés megszűnését követő két év elteltével fejeződött be, a felperes a megbízás megszűnése következtében ezen időszak alatt az I. rendű alperes képviseletét ellátni nem tudta, mint ahogyan a szerződés megszűnésével a vállalt

kockázati tényezők viselése is kizárttá vált. Ez utóbbi tekintetében lényeges, hogy a felperes vállalta az I. rendű alperes által fizetendő esetleges marasztalási összeg megfizetését. Alaptalan volt az az érvelése, hogy e tekintetben tényleges kockázatot nem vállalt. A szerződéskötés időpontjában ugyanis a II. rendű alperes I. rendű alperessel szemben támasztott követelése közel 17.000.000 forint volt, a vitás ingatlan forgalmi értékét 60.000.000 forintban határozta meg. Az azonban, hogy e követelés milyen mértékben eltúlzott, csak a perben 2009. évben beszerzett szakértői véleményből volt megállapítható. A fenti kockázati tényező mellett konkrét, a megbízási díj összegét csökkentő kötelezettségvállalás volt a felperes részéről az I. rendű alperest terhelő személyi jövedelemadó fizetési kötelezettség teljesítése, amely szintén nem realizálódott. Lényeges és nem kis kockázati tényezőt jelentett továbbá a II. rendű alperes által az I. rendű alperessel szemben esetlegesen a jövőben érvényesítendő házassági vagyoni jogi igény teljesítésére vonatkozó kötelezettségvállalás is.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a megállapodás szerinti megbízási díj, valamint az elsőfokú bíróság által a megbízás tárgyát képező egyes ügyek kapcsán megállapított díj összegének különbözetében határozható meg a felperes által vállalt, de nem teljesített megbízás, illetve nem realizálódott kockázatok mértéke, ezért a felperes az általa teljesített megbízásokra vonatkozóan az elsőfokú bíróság által megállapított díjra tarthat igényt.

Az I. rendű alperes fellebbezése annyiban megalapozott, hogy a Szegedi Városi Bíróságon P.22.370/2005. szám alatt folyamatban volt perben végzett képviseleti tevékenységért járó megbízási díj a perbeli megállapodás keretében nem számolható el a felperes javára. A 2005. május 20. napján kelt megállapodásban e per nem került feltüntetésre, a 2005. november 11. napján kelt megállapodás pedig kifejezetten kizárja az e megbízás teljesítésével kapcsolatos díj érvényesíthetőségét. Ez utóbbi szerződésből kitűnően a felperes díjazásra csak akkor vált volna jogosulttá, ha eljárása eredményre vezetett volna, s díja ebben az esetben a megnyert tulajdoni hányadokhoz igazodott volna. Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által az e perhez kapcsolódóan megállapított 250.000 forint összegű megbízási díjjal leszállította az I. rendű alperest terhelő marasztalás összegét.

Mindezek alapján a felperest megillető megbízási díj összege 1.080.000 forintban állapítható meg. Ez a keresetben érvényesíteni kívánt 7.000.000 forint perértékhez igazodóan a felperes részéről 85% arányú pervesztességet jelent. Erre figyelemmel megalapozottan kifogásolta az I. rendű alperes az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését. Az I. rendű alperes perköltségként igényt

tarthat a tárgyaláson való megjelenések költségére, továbbá a képviselőtét ellátó ügyvéd munkadíjára (Pp. 75. § (1)-(2) bekezdés). Az I. rendű alperes a két elsőfokú eljárás során öt tárgyaláson jelent meg, útiköltségként a II. osztályú vonatjegy számolható el javára, amely alkalmanként (oda-vissza) 13.640 forint, összesen 68.200 forint. Ebből 85 % arányú pernyertességére figyelemmel 57.970 forint illeti meg. A képviselőtét ellátó ügyvéd munkadíja címén a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (6) bekezdése és 4/A. §-a alapján az elsőfokú, a megelőző másodfokú, illetve a Kúria előtti eljárásra összesen 600.000 forint részperkölségre tarthat igényt, így a másodfokú bíróság a felperes által fizetendő elsőfokú perkölség összegét ennek megfelelően felemelte.

A marasztalási összeg leszállítása szükségessé tette a felmerült eljárási illeték viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatását is, ezért a másodfokú bíróság a felperes által fizetendő illeték összegét pervesztességéhez igazodóan 1.025.100 forintra felemelte, míg az I. rendű alperes által fizetendőt 180.900 forintra leszállította.

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta, és a pervesztesség-pernyertesség arányában döntött a fellebbezési eljárási költség, valamint a le nem rótt illeték viseléséről.

A felperes a jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében annak megváltoztatását és előbb a többször módosított másodlagos kereseti kérelmének, majd - a Kúria hiánypótlásra történő felhívását követően - az eredeti másodlagos keresetének helyt adva, az I. rendű alperest terhelő marasztalási összeg és annak kamatai összesen 5.000.000 forintra (annak tartalmát tekintve helyesen: 5.000.000 forintra és annak kamataira) történő felemelése iránt.

A felülvizsgálati kérelmének részletesen kifejtett indokai szerint a jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás megállapításának a módja a Pp. 3. §-át, különösen annak (5) bekezdését, 196. §-át, 272. §-ás és 275. § 1. és 7. pontját (elírás miatt helyesen: 275. § (1)-(7) bekezdését) sérti.

A felperes szerint a perben eljáró bíróságok tévesen értelmezték a Kúria részítéletének a 16., 17. és 18. oldalán kifejtett álláspontját és megismételt eljárás vonatkozó iránymutatását.

Hivatkoztak ugyan az „okiratra”, de lényegében az ezt követően készült ún. „megállapodást” vették figyelembe, dr. L. I. tanúvallomását tévesen értelmezték, mert a nevezett tanú vallomása szerint a felek mindent elszámoltak, ebből pedig az következik, hogy a nevezett által megfogalmazott okiratban megjelölt összeg a felek közös megállapodásának összege, amely a szolgáltatást és az ellenszolgáltatást mérlegelve alakult ki.

Figyelmen kívül hagyták a magánokirat bizonyító erejét és ezért tévesen értékelték a terhére az általa végzett munkával kapcsolatos bizonyítatlanságot, hiszen az okirat aláírásával a bizonyítási teher megfordult és az I. rendű alperest terhelte annak a bizonyítása, hogy az okiratban foglalt 6.500.000 forint valótlán, fiktív vagy színlelt szerződés.

Nem vették figyelembe a perben eljáró bíróságok azt sem, hogy az I. rendű alperes az okiratban, valamint a megállapodásban foglaltakat az ügyvédjével együtt kezdettől fogva megszegte, nem vették figyelembe, hogy a követelését tartalmazó okiratot az I. rendű alperes ügyvédje fogalmazta meg, és - az I. rendű alperes részbeni elismerése ellenére - mellőzték az általa megjelölt és valószínűsített ügyek díjának elszámolását. Kimondatlanul és hallgatólagosan következetesen a „fiktív és színlelt” okirat alapján jártak el minden erre vonatkozó bizonyíték nélkül.

2007. november 1-től az I. rendű alperes képviselőjét - mindkettejük akarataira figyelemmel - már nem ő, hanem egy helybeli ügyvéd látta ugyan el Z.-n, aki 2008. évben képviselte őt és részt vett az egyezség megkötésében. Ha viszont ezen időtartamra ő fogadott volna maga helyett ügyvédet az I. rendű alperes részére, úgy 1.000.000 forintért megfelelő képesítésű szakembert talált volna.

Téves a jogerős ítéletnek a kockázati elemekkel kapcsolatos indokolása, mert a megállapodásban foglalt adó és egyéb kérdések a számára már 2005-ben irrelevánsak voltak, ezeknek a megjelölésére kizárólag az I. rendű alperesnek és az ügyvédének volt szüksége, ezért azt ő maga hajlandó volt ilyen tartalommal is aláírni, az említett kockázati elemek körébe vonható összeget azonban az I. rendű alperes nem bizonyította.

A felülvizsgálati kérelméhez /F/1., F/2. és F/3. sorszám alatt okiratokat mellékelte annak az igazolására, hogy az I. rendű alperes megbízásai alapján az 1980-as évektől kezdődően rendszeresen

különböző ügyvédi és ingatlanközvetítői tevékenységeket végzett el, amelyek díját az I. rendű alperes nem egyenlítette ki, ezért - álláspontja szerint - a 2005. május 12-én kelt megállapodás szerinti teljes elszámolás ezekre a hátralékos díjakra is kiterjedt (F/1.). Az okirat 4. pontjában foglalt megállapodás kizárólag azért jött létre, mert azt az I. rendű alperes akkori ügyvédje, dr. L. I. „belecsempészte” a tervezetbe és ezt ő maga a nevezett ügyvédhez címzett levelében kifejezetten kifogásolta is, de végül a 4. pontot is tartalmazó szerződést - noha „nem lett volna szabad” - mégis aláírta (F/2.). A adásvételi szerződés I. rendű alperes ajánlatát tartalmazó tervezetét ugyanakkor dr. L. I. ügyvéd faxon küldte meg az irodája részére 2005. május 17-én (F/3.).

Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatlyban tartására irányult.

A II., III. és IV. rendű alperesek felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Pp. 270. § (2) és 275. § (3) bekezdésében foglaltakból az következik, hogy a jogerős ítélet Kúria általi felülvizsgálatát olyan jogszabálysértésre hivatkozással kérheti a fél, amely anyagi jogi és eljárásjogi jellegű egyaránt lehet ugyan, eljárásjogi jellegű azonban csak akkor, ha az olyan súlyú, amelynek az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatása volt.

I. A Pp. 270. § (2) bekezdésében, valamint a 271. § (1) bekezdésnek a) és b) pontjában foglaltakból az következik, hogy a felülvizsgálati eljárásnak, mint rendkívüli jogorvoslatnak csak az lehet a tárgya, ami a fellebbezési eljárásnak, mint rendes perorvoslatnak is tárgya volt (BH 195/163., BH 2001/-172-II.). A Pp. 275. § (1) bekezdése szerint pedig a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt.

A felperes sem az alapperben, sem a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban nem hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperessel 2005. május 12. napján és 2005. november 11. napján megkötött megállapodása „fiktív és színlelt okirat” lenne, ezért a Kúria a felülvizsgálati kérelem erre hivatkozó részének, valamint a felülvizsgálati kérelemhez mellékelte okirati bizonyítékoknak az érdemi elbírálását mellőzte.

II.1. A felülvizsgálattal támadott és érdemben is elbírálható körben a jogerős ítélet a felperes és az I. rendű alperes egymással ellentétes előadásának, a kihallgatott tanú vallomásának, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok adatainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek egyébként is megfelelően történt értékelése alapján, megalapozottan állapította meg a felek jogvitájának az érdemi elbírálására irányadó anyagi jogi szabályok alkalmazásához szükséges tényállást.

1.1. Alappal hivatkozik ugyan a felperes arra, hogy a Kúria az alapperben hozott jogerős ítéletnek a másodlagos kereseti kérelmét túlnyomó részben elutasító rendelkezését hatályon kívül helyező részítélete indokolásában a felek közötti elszámolás kiindulási alapjaként a 2005. május 12. napján kelt megállapodásban meghatározott 6.500.000 forintot jelölte meg.

Iratellenes viszont az az érvelése, hogy a megállapodásban foglalt és konkrétan megjelölt ügyvédi tevékenységeken túlmenően az 1980-as évektől 2005. május 12-ig általa folyamatosan végzett minden egyéb okirati, tanácsadási és peren kívüli ügyvédi, illetve ingatlanközvetítői megbízási tevékenység ellentételezésének az elszámolását is elrendelte volna, hiszen erre vonatkozóan a részítélet indokolása semmiféle utalást sem tartalmaz.

A Kúria részítélete hatályon kívül helyező rendelkezése indokolásának és az új eljárás lefolytatására vonatkozó iránymutatásának a lényegét a jogerős ítélet helyesen értelmezte és pontosan rögzítette. A megismételt eljárásban pedig az első- és a másodfokú bíróság a felperest jogszerűen megillető csökkentett megbízási díj meghatározása körében a Kúria iránymutatásának megfelelően járt el akkor, amikor a 2005. május 12-én kelt megállapodásban tételesen is rögzített ügyvédi tevékenységek díjának meghatározása során - a felperes által már kifejtett, valamint a jövőben kifejtendő képviseleti és egyéb ügyvédi tevékenység, a felmerült és a jövőben felmerülő költségek és kiadások teljes ellentételezéseként meghatározott 6.500.000 forintos megbízási díjból kiindulva - figyelemmel volt arra is,

hogy a megbízási szerződés részben nem ment teljesedésbe, mert a felperes nem látta el az I. rendű alperes képviselőt a vagyoni jogi per befejezéséig és nem realizálódtak a megállapodásban kikötött kockázati tényezők sem, sőt azoknak a Ptk. 277. § (1) bekezdése szerinti szerződésszerű teljesítése, illetve viselése a megbízási szerződés korábbi megszűnése folytán végleges jelleggel meghiúsult.

Összhangban állt a Kúria iránymutatásában foglaltakkal az is, hogy a perben eljáró bíróságok a bizonyítási terhet a felperes másodlagos keresetének az érdemi elbírálására irányadó Ptk. 319. § (2) és 478. § (3) bekezdésében, az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (Ütv.) 9. § (2) bekezdésében, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben foglalt anyagi jogi szabályok alapulvételével határozták meg, és a bizonyítási teher Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt főszabályának a helyes alkalmazásával értékelték mind a felperes, mind pedig az I. rendű alperes terhére mindazon tények bizonyítatlanságát, amelyek vonatkozásában mindkét félnek egyaránt az állott érdekében, hogy a saját tényállításait a bíróság valóban fogadja el.

1.2. A Pp. - felperes által hivatkozott - 3. § (5) bekezdése kimondja, hogy ha törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas azzal, hogy e rendelkezések nem érintik a törvényes vélelmeket, ideértve azokat a jogszabályokat is, amelyek szerint valamely körülményt az ellenkező bizonyításáig valóban kell tekinteni. A Pp. 196. § (1) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy a magánokirat az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta vagy magára kötelezőnek ismerte el, feltéve, hogy az a) - f) pontokban foglalt feltételek valamelyike fennáll, és ilyen feltétel valóban meg - többek között - az e) pont szerint akkor, ha az ügyvéd (jogtanácsos) az általa készített magánokiratot ellenjegyezte.

Sem az előbbi törvényhelynek - a törvényes vélelmekkel és az ellenkező bebizonyításáig valóban tekintendő körülményekkel szembeni bizonyításra vonatkozó rendelkezése kivételével - a Pp. ún. szabad bizonyítási rendszerére, sem pedig az utóbbi törvényhelynek a teljes bizonyító erejű magánokirattal szembeni bizonyítás speciális szabályára vonatkozó rendelkezését nem sérti az első- és a másodfokú bíróságnak az az eljárása, hogy a tényállást nem kizárólag a 2005. május 20-án kelt megállapodásnak -

a felperes által kiemelt - az I. rendű alperest terhelő ellenszolgáltatás összegére vonatkozó rendelkezésére, hanem annak - a felperest terhelő szolgáltatásokat is magában foglaló - teljes tartalmára alapította, és a tényállás megállapítása során - az egyéb tények és körülmények mellett - a 2005. november 11-én kelt megállapodás, valamint az adásvételi szerződés tartalmára is figyelemmel volt.

Éppen a 2005. május 20-án és 2005. november 11-én kelt és teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt megállapodások tartalma szolgál az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul arra, hogy az előbbi szerződésben kikötött 6.500.000 forintos megbízási díj az abban tételesen felsorolt ügyekkel összefüggő ügyvédi tevékenység kifejtésének, költségek és kockázatok viselésének, valamint az I. rendű alperesi kötelezettségekért való felperesi helytállásnak a teljes ellenértékét egyaránt magában foglalja, az utóbbi szerződésben pedig a felek kifejezetten rögzítették egyfelől azt, hogy a felperes által az I. rendű alperes „beleegyezésével” a II-IV. rendű alperesek ellen többlettulajdoni hányad megállapítása iránt a Szegedi Városi Bíróságnál P.22.370/2005. számon indított perbeli képviselet ellátása a korábbi megállapodásban foglaltakon túlmenő tevékenység, és az ezzel összefüggő elszámolás a megnyert tulajdoni hányadok megfelezésével történik, másfelől ezen tevékenységgel összefüggésben a felperes kifejezetten magára vállalta a felmerült és a jövőben felmerülő illetékek, illetve pervesztesség esetén a költségek viselését is.

A felperesnek a vitás megállapodások alapján őt megillető ellenszolgáltatás fejében őt terhelő kötelezettségekre vonatkozó nyilatkozatait az I. rendű alperesnek - a Ptk. 207. § (1) bekezdése alapján - a nyilatkozó felperes feltehető akarataira és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint úgy kellett, és nem is lehetett másként értenie, minthogy a felperest a kikötött 6.500.000 forint kizárólag a megállapodásban rögzített valamennyi kötelezettségének a maradéktalan teljesítése esetén illeti meg. Nem adott alapot a megállapodások szövege ettől eltérő, olyan értelmezésre, hogy az I. rendű alperest terhelő ellenszolgáltatás a felperest az okiratban foglalt saját kötelezettségeinek a részbeni teljesítése esetén is megilletné azért, mert ennek meghatározása során a felek nem csupán az okiratokban tételesen rögzített, hanem olyan egyéb felperesi szolgáltatásokra is figyelemmel voltak, amelyeket a felperes a megállapodás létrejöttét megelőző csaknem huszonöt éves időszakban ténylegesen ellátott, de azok díjat az I. rendű alperes nem fizette meg.

Nincs jogi jelentősége a vitás megállapodások létrejötte és a tartalmuk értelmezése körében annak, hogy az okirat 4. pontjában foglalt megállapodásra az I. rendű alperes ügyvédjének a kezdeményezésére került sor, hiszen az I. rendű alperes ezen ajánlatát a felperes a megállapodás aláírásával annak ellenére is kétségkívül elfogadta, hogy azzal korábban nem értett egyet.

Nem befolyásolja a felek szerződéses kötelezettségeinek, illetve jogosultságainak a körét és a felperest megillető ellenszolgáltatás összegét sem a felperesnek a vitás megállapodások megkötésekor állítólag fennálló, de sem írásban, sem szóban ki nem nyilvánított, a perben pedig nem bizonyított az az egyoldalú elképzelése és reménye sem, hogy a 4. pontban foglalt megállapodást is tartalmazó szerződés megkötése útján esetleg hozzájuthat ahhoz a követeléséhez is, amely az I. rendű alperes megbízásai alapján az 1980-as évektől kezdődően folyamatosan kifejtett ügyvédi és ingatlanközvetítői tevékenységének a díjaként őt megilletné, de amelynek összegszerűsége - az okirati bizonyítékok hiánya miatt - ma már nem állapítható meg és a vitás szerződés létrejöttét megelőzően már egyébként is elévült. E tényállítások ugyanis a valódiságuk kétséget kizáró bizonyítottsága esetén is csupán a felperes olyan titkos fenntartásának vagy rejtett indokának minősülhetnének, amelyek a Ptk. 207. § - szerződés megkötésekor hatályos - (4) bekezdésének szövege szerint - a szerződés érvényessége szempontjából közömbösek.

Az említett okiratok tartalmának az egymással való egybevetéséből és az abban foglalt felperesi nyilatkozatok - fentebb részletezett - értelmezéséből pedig az következik, hogy a Pp. 196. § (1) bekezdésének az okirati bizonyításra vonatkozó speciális szabálya alapján nem az I. rendű alperest, hanem a felperest terhelte a perben az okiratokban rögzített saját nyilatkozataival ellentétes tartalmú tényállításainak a bizonyítása, e kötelezettségének azonban a felperes nem tett eleget.

Az pedig - a felperes téves érvelésével szemben - nem dr. L. I. okiratszerkesztő ügyvéd tanúvallomásának a perben eljáró bíróságok általi téves értelmezésére és a teljes bizonyító erejű magánokirattal szembeni bizonyítás speciális szabályának a figyelmen kívül hagyására vezethető vissza, hogy a felperes nem a megállapodásban kikötött 6.500.000 forintos díjat, hanem csak a fenti 1. pontban hivatkozott anyagi jogi szabályok alapján, mérlegelés útján meghatározható díjnak a tevékenységével arányos részét követelheti jogszerűen az I. rendű alperestől. Ennek az oka ugyanis - a Kúria részitélete és a jogerős ítélet egymással megegyező indokolása szerint - az, hogy a felperes ügyvédi kamarai tagságának a 2007. július 1-jei hatállyal történő megszűnése és az

ügyvédi névjegyzékből való törlése folytán az I. rendű alperestől származó megbízása az említett időpontban megszűnt, és ezáltal a felperes által a megállapodásban kifejezetten vállalt jövőbeni ügyvédi tevékenység kifejtése, költségek és kockázat viselése, valamint az I. rendű alperes jövőben keletkező kötelezettségeiért való helytállás vonatkozásában a felperes teljesítése végleg megghiúsult.

A megállapodás ugyanakkor nem tartalmazta az abban felsorolt egyes ügyek ellátásával külön-külön felmerült képviseleti díj mértékét, olyan objektív adat pedig a perben nem merült fel, amelynek alapján megállapítható lett volna az, hogy a megállapodásban kikötött 6.500.000 forintos I. rendű alperesi ellenszolgáltatás milyen arányban oszlik meg egyrészt a megállapodás alapján az ügyvédi megbízás megszűnését megelőzően a felperes által már ténylegesen kifejtett, másrészt a megbízás megszűnésekor még nem vitásan őt terhelő, de a végleges megghiúsulás folytán általa már nem teljesíthető szolgáltatások között.

1.3. A Pp.- felperes által hivatkozott - 272. és 275. §-ai, nem a Pp. Második rész VIII. Fejezetének az „Elsőfokú eljárás”-ra, illetőleg a „Perorvoslatok” című Harmadik része XII. Fejezetének a „Fellebbezés”-re, hanem a Harmadik része XIV. Fejezetének a „Felülvizsgálat”-ra vonatkozó szabályai körében kerültek elhelyezésre. Ebből a rendszerbeli elhelyezésből már önmagában is az következik, hogy az említett szabályok kizárólag a Kúria hatáskörébe tartozó felülvizsgálati eljárásra, mint rendkívüli perorvoslatra irányadók, ezért fogalmilag kizárt azoknak az első- és a másodfokú bíróság általi megsértése is.

Ezt támasztja alá a Pp. 275. § - felperes által külön is kiemelt - (7) bekezdése is, amely szerint új eljárásra utasítás esetében a tárgyalás a Kúria határozatának ismertetésével kezdődik, majd a bíróság a továbbiakban a reá nézve irányadó szabályok szerint folytatja le az eljárást.

A Pp. 270. § (2) és 275. § (3) bekezdésében foglaltakból viszont az következik, hogy a tényállás megállapításának a módjára vonatkozó és az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással lévő eljárásjogi szabálysértés hiányában a szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálati eljárás keretében történő felülmérlegelésének, a bizonyítékok újbóli értékelésének nincs helye.

2. A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás alapján a felperes másodlagos keresete - a jogerős ítélet részletesen kifejtett helyes indokai szerint - csak a Ptk. 478. § (3) bekezdése, az Üt. 13. § (1) bekezdése és 24. § (5) bekezdésének d) pontja, alapján volt érdemben elbíráلható. Azt pedig a felperes a felülvizsgálati kérelmében maga sem vitatta, hogy a jogerős ítéletben foglalt érdemi döntés a hivatkozott anyagi jogi szabályokat helyes tényállás mellett is sértené.

A kifejtettek miatt a Kúria a jogerős ítéletet - a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az érdemi döntés részletesen kifejtett helyes indokaira is utalva - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a Kúria az I. rendű alperes felülvizsgálati eljárással felmerült költségeinek, valamint a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéknek a viseléséről. Az irányadó felülvizsgálati perérték: 3.920.000 forint.

Budapest, 2014. január 28.

dr. Kőrös András s.k. a tanács elnöke, dr. Csúri Éva s.k. előadó bíró, dr. Makai Katalin s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő